

Komu můžeš důvěřovat?

„Nespoléhej na knížata, vždyť jsou to jen lidé, člověk je tvor vcelku bezmocný... Dobře dělá, kdo spoléhá pouze na Boha, naději má v silném Bohu Jákobovu. On učinil nebe, zem i oceány, věčně zachovává podstatu pravdy.“

Žalm 146,3,5-6

Pro ilustraci k tomuto textu nemusíme jít daleko. Když Mistr Jan Hus opouštěl Prahu, aby v Kostnici obhájil Boží pravdu, nesl si s sebou glejt mocného císaře Zikmunda, který mu zajišťoval volný pohyb a návrat domů. Jak důvěryhodný list to byl, není třeba dodávat. Vysvětlením je kostnická hranice, na které byl Mistr Jan upálen.

Podobný dokument podepsal anglický král Charles I., když svému oblíbenci hraběti Wentworthovi svým královským slovem slíbil, že „nebude trpět, a ani jeho čest nebo štěstí nebudou ukráceny“. Netrvalo však dlouho a stejný podpis se objevil na zatykači a na Wentworthově rozsudku smrti.

Je pravda, že žijeme v jiné době. Nespoléháme se na císařské glejty nebo královské výnosy, ovšem neubráníme se, aby se k nám nedonesly sliby současných „knížat“, kteří se ucházejí o naši přízeň a hlasy. A protože žijeme v tomto světě, dotýká se nás vše, co se děje kolem nás. Znepokojujeme se zprávami o vzrůstajícím zlu a nespravedlnosti, a hledáme schůdné cesty, po kterých bychom zdárně prošli nynějším labyrintem.

Život ukazuje, že hledat rádce a vůdce mezi lidmi, se nevyplácí. To věděl i David, když v citovaném žalmu napsal, že člověk – byť sebevšé postavený – je vcelku bezmocný tvor a že u něho nelze najít záchranu. Toto zjištění doplňuje radou, kterou si na vlastní zkušenosti ověřil: „Dobře dělá, kdo spoléhá pouze na Boha.“

Spolehnout se na Boha znamená přijít za ním a svěřit se mu se slovy "Buď vůle tvá!" Hrdí a sebevědomí lidé takové odevzdání se považují za známku kapitulace, zatímco pro Ježíšovy následovníky je to projev smělého rozhodnutí. Kapitulace je vždy prohra a ztráta, a ty se u Boha nevyskytují. To potvrdil i Martin Luther, když řekl: „Ve svých rukou jsem měl již mnoho věcí, ale všechny jsem pozbyl. Co jsem však vložil do Božích rukou, to ještě vlastním.“

Vložit věci do Božích rukou znamená bezvýhradně mu důvěřovat. Tady však někteří lidé mají problém. Spoléhají jen na sebe, a také to jasně řeknou: „Když něco potřebuji, tak pomoc najdu jen na konci vlastní ruky!“ Smutné je, když tuto zásadu uplatňuje i věřící, protože se tím ochuzuje se o požehnání, které Bůh nabízí: „Pojďte se přesvědčit, jak dobrý je Bůh. Blaze každému, kdo na něj spoléhá“ (Ž 34,9).

Vezmi si Bibli a vyhledej následující místa, kde je Bůh rozmanitým způsobem představen. A především mu důvěřuj, protože On za svým slovem vždycky stojí!

Bůh je světlo (Iz 60,19); Jak 1,17; J 1,5).

To znamená, že má moc přemáhat i temnotu našich depresí a úzkostí.

Bůh je láska (1J 4,8; Ř 8,38-39).

To znamená, že žádná naše zkouška nebo klopýtnutí nemůže změnit jeho vztah k nám.

Bůh je moudrý a jeho cesty jsou nevystižitelné (Ř 11,33; Jb 9,10).

To znamená, že mu musíme důvěřovat, i když někdy nerozumíme cestám, po kterých nás vede. On vždy s námi zamýšlí jen vše dobré.

Bůh je neúplatný (Ř 1,23).

To znamená, že ho neovlivníme svým nesprávným a hříšným jednáním.

Bůh je vševědoucí (Ž 139,1-6).

To znamená, že zná nejenom naši minulost, která je pro všechny zahanbující, ale ví také o našich současných potřebách a zná i budoucnost.

Bůh je všemohoucí (Gn 17,1; Ex 6,2-3).

To znamená, že nejenom ví o všech našich potřebách, ale je neomezeně schopný v každé situaci něco pro nás udělat.

Bůh je všudypřítomný (Ž 139,7-10).

To znamená, že nikdy nejsme sami, i když to někdy cítíme jinak.

Bůh se nemění (Ž 102,26-28).

To znamená, že je naprosto spolehlivý.

Bůh je svatý, spravedlivý a pravý (Ž 99,9; Iz 45,21; J 17,3).

To znamená, že mu vždy a v každé situaci můžeme důvěřovat.

Bůh je dobrý (Ž 25,8).

To znamená, že pro nás pracuje.

Bůh je velký (Ž 86,10).

To znamená, že si zaslouží, abychom ho chválili.

Bůh je milostivý (Ž 116,5).

To znamená, že nás štědře obdarovává svou laskavostí.

Bůh je věrný (1 Ko 10,13).

To znamená, že nás nikdy neopustí ani ve zkouškách a pokušeních.

Bůh je milosrdný (Ž 86,5).

To znamená, že nás netrestá, jak bychom si zasloužili, ale pro Ježíšovu smířčí oběť nám prokazuje milosrdenství.

Bůh je shovívavý (Nm 14,18; Ž 86,15).

To znamená, že má s námi trpělivost.

Bůh je soucitný (2 Kr 13,23).

To znamená, že cítí s naším zármutkem a bolestí.

